

BARTHA GUSZTÁV

ÓRÁN INNEN

Egy perccel sem lesz előrébb a gyártólinija,¹ egy perccel sem... Ha az állótáblás cehből² elhozok három embert... Helyükre Szveta kiket állít? Az előkészítő asztaloknál pöszmötölő brügöket? Arra nem képesek, hogy megtanulják, melyik színű műanyagvödör mire szolgál. Pisisvedrek. Fehér a papíros, piros az alkatrészes, a szemetet a barna színű vödörbe kell dobálni, szelektív ökrök! Ez... ez meg itt, oszlopos tehénistálló, nem resztorán!³ Spórolnak? A fizetésekén lehet, az éves közgyűlést követő fábrikás⁴ bulikon nem szokás. Vagy már igen?

A virágcserepek közel vannak az ablakhoz...

– Svédasztalt terítenek, komplett vacsorát, tizenegy órakor töltött káposztát szolgálnak fel a pincérek, te meg falsz kétpofára, mint aki attól fél, hogy éhen hal!

– Gyomorreflex. Odahaza korán vacsorázunk. Nem?

Nem te vagyok, drágám! P/N – a port number a műszakot azonosító tesztcímké a gyártóliniján elkészült első kábelkorbácson. A te péperened drágám, a vastag pániksmink. Még jó, hogy nem csepeg. Ha egyszer-egyszer napvilágnál tükörbe néznél... A szemfestéked nem tudni, milyen színű. Szemezgetünk? Csak nem a pódiumon hangoló zenészekkel! Vajon melyik tetszik, hö? A kancsal gitáros, netán a sánta dobos... Írta Petőfi. Azt nem, hogy megyek jisztó.⁵ A ruszin melós nem beszél magyarul, a magyar ruszinul, én meg értsem meg, amit a két nyelvből egybekutyulnak. Éteri zenede, plusz jidálynai⁶ randi.

– Igazán kikapcsolhatnád drágám azt a kurvára okos telefonodat, levehetnéd a fülhallgatót!

Az EP/N – Európa azonosító. Az árak stimmelnek. Angliában jobb oldalon van a gépkocsikormánya. Mi kerül fél kanál krumplipürén, darabka rántott cipőtálpón hatvan hrvnyába?!

– Nekem elég, hogy korán érkezünk, a csámcsogásod nem vagyok köteles végbe hallgatni!

– Társulj be. A hús sokat érő fehérje. Fehérje nélkül nincs élet.

– Diétázom.

– Búcsúzkodsz a fiatalságotól?

Az asszony vállat vont, majd kisvártatva átnézett a férje válla fölött. A középkorú, testes férfi székét nyikorgatva fordult oldalra, követte felesége tekintetét. Az éttermi konyha előterének bejáratát eltakaró paraván tövében még mindig ott éktelenkedett a lila színű sűrűlővödör. A kakisárga paravánt díszítő tirke-tarka halpikkelyes sellőlányok egyike áztatta benne az uszonyát.

– Éppen kiemelkedik – jegyezte meg a férj.

– A feledékeny fejed! Miszerintünk kellett volna megjeleennünk hét órára, nem kijevis idő szerint.

A férfi visszahajolt tányérja fölé.

Na és! A késés udvariatlanság. Udvariatlanság! A fábrikába tíz perc késésért két lábbal... A liniján⁷ tíz perc kurva sok idő, műszakváltásig nem érnéd utol magadat drágám. Már ha-ha-ha tudnád, mi fán terem a gürzés. Nem félnapokat ülök a fodrásznál! Percre – mit percre! –, másodpercekre ki van centizve az egy-egy munkafázisra fordítható idő.

– Műanyagvirágok.

– Tessék!

– A cserepes virágok. Nem égeti meg őket a nap.

– Ühü! – nyelte le a szájában forgatott falatot a férj, majd kisvártatva késével a szemközti fal felé bökött.

– Muszáj kiszúrnod a szemem!?

– Boccs! Nem tudok rájönni, hogy az a mázolmány mi a mennykőt akar ábrázolni. Szexelnek a feldíszített karácsonyfa alatt...

– Ádám és Éva, a tudás fája... Egyértelmű – mondta az asszony, azután, hogy vetett néhány pillantást a falfestményre.

– Na ne! – csóválta fejét a férfi, majd hol a képre, hol a feleségére tekintett.

Akkor az ilyen-olyan színű gömbök nem díszek az okos fán, hanem paradicssommadarak. Mert tudod, mi az egyértelmű, az, hogy két vagy több vezetőket hibátlan csomóba vh-s hegesztéssel vagy speciális saruval egyesítünk, meg hogy a párhuzamosan futó kábeleket bandázssal⁸ tesszük vízhatlanná. Annak meg tutira egyértelműnek kell lenni, hogy a sárga kártya a javítandó köteget, a piros kártya a hibásat, a zöld kártya a kijavított köteget jelöli, azt, hogy a kibaszott gépkocsiban működni fog az irányjelző, az ablaktörő, a légzés... Mert ha nem, csatt lesz, és bumm – drágám! –, és az utasok szürkeállománya szétfröccsen a szélvédőüvegen. Én meg mehetek a csurmába⁹ csücsülni. Ilyen egyszerű. A frászokat az! Miért nem a részvényesek, a direktcijá¹⁰ vagy az irodakukacok írják alá a minőségi igazolást? Persze hogy azért nem, mert velem anno palimadarat fogtak: gondolod te...

–Vacakol a vérnyomásod? Nagyon kivörösödtél. Csak nem a gyáron agyalsz megint?! Mulatni jöttünk ide, jóember!

– Te igen, hetyegni a... pincérrel, meg a-a-az első jöttmenttel!

– Se a hely, se az idő nem alkalmas...

– Még nincs hét óra...

Órán innen hozzuk a normát. Gyors vagy és prima, ha egyébhez nem is, a veszekedéshez nagyon értesz, drágám!

– Izé, na... Szveta szmenájában¹¹ dolgozik egy kiscsaj, a tízperces cigarettaszünetben képes három szál cigarettát elszívni.

– Neked a fábrikádat kellett volna feleségül vened, főmérnök úr! Bőségesen lenne okod a féltékenykedésre.

A feleség széktámlára akasztott retikülje után nyúlt. A férj eltolta maga elől az üres tányért. Miután a zenészek rézsút, asztalt és széket kerülgetve a teraszajtón keresztül leosontak az alagsorban lévő bárba, a leskelődő szem-pár is eltűnt a paraván mögött.

Mennyi teríték, fehérabroszos terület-terülj asztal!

– A délelőtti gyűlésen melyik lábujjodra léptek rá, drágám?

– Honnan veszed...

– Rég voltál rám ennyire kirúgva. Halljam, mi a gubanc!? A szokásos? Tervszámok a holdon, fizetések a béka... Nem?

Arc, szemöldök, szempilla, száj... A természetnek vannak fogyatékos-ságai. Arckrém, szemceruza, szempillafesték, ajakrúzs... Puff, a körömlakk...

– Hová a fenébe... Nem látod?

– Mit kellene látnom? – kérdezte a férfi, és közelebb hajolt a retikül abroszra borított tartalmához. Parfüm, hajkefe, intim-intim...– Cigaretta! Csak nem visszaszoktál?!

– Napi két-három szál... A kiscsajod tíz perces cigarettaszünet alatt három szálat elszív.

– Egy a sok közül. Ma munkába áll, egy hétre rá felbasztatja magát, három hónap múlva meg lobogtatja előttem az orvosi igazolást, arról, hogy ő terhes. Azonnal vegyem le a gyártóliniáról, mert kutya kötelességem könnyebb munkára beosztani.

– Szóval itt szorít a cipő? – kérdezte az asszony, s hirtelen, jobb kezével visszapörpölte a retikülbe a fehér abroszon messze riktó holmiját. – Majd a mosdóban.

– Sztébaszott kurvák, érted, és képesek azzal jönni, hogy nem tehetnek a szerelemről. A gyitdom¹² meg majd felneveli a sok zabigyereket.

– Melyik fábrikás nagyfőnök adta a szádba ezt a marhaságot?

- Rendszert csináltak belőle, érted, rendszert! Védi őket a törvény, nem bocsáthatom el őket.
- Az államnak, hál' istennek, több esze van!
- Kinek a pártján állsz?! – csapott az asztalra a férj.
- A szerelem pártján – válaszolta a feleség, majd talpra állította a feldőlt szalvétás poharat.
- Úgy – húzta a szót a férj. – Legalább lesz mihez tartanom magam.
- Jómadárka – legyintett a feleség –, hajnalig – hajnalig! –, ítéletnapig verheted az asztalt, előttem az maradsz, aki vagy: fekete pont a nagy májusi éjszakában.
- Milliószer hallottam.
- Akkor töröld meg a szád, igazgasd meg a nyakkendődet, nehogy a kompániád majd azt gondolja, hogy rossz feleség vagyok.

2017, Nagybereg

JEGYZETEK:

¹ Gyártósr

² Részlegből

³ Élőzenés étterem

⁴ Üzemi

⁵ Enni

⁶ Étkezdei

⁷ Soron

⁸ Szigetelőszalaggal

⁹ Fegyházba

¹⁰ Igazgatóság

¹¹ Műszakjában

¹² Árvaház